

רע"פ 5461/18 - אייל תורג'מן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5461/18

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המבקש:

אייל תורג'מן

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בירושלים (השופטת ח' מאק-קלמנוביץ) מיום
19.6.2018 בעפ"ת 15113-03-18

בשם המבקש:

עו"ד אלי פיושר

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטת ח' מאק-קלמנוביץ) מיום 19.6.2018 בעפ"ת 15113-03-18, בגדרו נדחה ערעור המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (השופטת ש' זוכוביצקי-אורי) מיום 3.1.2017.

2. על פי עובדות כתב אישום, ביום 1.1.2017 בסמוך לשעה 01:00, נהג המבקש את רכבו בכביש 1 לכיוון מערב במהירות של 138 קמ"ש, בעוד שהמהירות המותרת בקטע כביש זה היא 90 קמ"ש. מהירות הרכב שבו נהג

עמוד 1

המבקש נקבעה באמצעות מכשיר למדידת מהירות מסוג "UltraLyte".

3. ביום 3.1.2017 הורשע המבקש, על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירת נהיגה במהירות מופרזת בניגוד להוראות סעיף 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

בגזר דינו, קיבל בית משפט השלום את הסדר הטיעון בין הצדדים והשית על המבקש קנס בסך 1,000 ש"ח; פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 30 ימים; ופסילה מותנית מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של חודשיים, למשך שנתיים.

4. המבקש ערער, מבלי להיות מיוצג, לבית המשפט המחוזי, וטען כי הוא לוקה בנכות נפשית בשיעור של 100%, והודאתו בבית משפט השלום ניתנה שלא באופן מושכל וללא ייעוץ משפטי, לאחר שבאותו יום לא חש בטוב. המבקש הוסיף כי כפר מלכתחילה בכתב האישום, אך "השתכנע להודות לאור מצגיו של התובע", כהגדרתו.

כן נטען כי "מדובר באירוע תמוה ביותר", כלשון המבקש, זאת מאחר שנעצר על ידי שוטר בשל העבירה המיוחסת לו רק לאחר שעבר כברת דרך ארוכה, כ-20 דקות נסיעה, מהמקום בו נטען כי ביצע את העבירה.

5. בית משפט מחוזי דחה את הערעור, תוך שקבע כי המבקש הודה בכתב האישום "מרצונו", לאחר ששקל את "השיקולים לכאן ולכאן" ולאחר שהודיע לבית משפט השלום כי ההסדר הוסבר לו, הוא מבין אותו ומסכים לו.

לעניין מצבו הנפשי של המבקש, נקבע כי "התמונה העולה מהמסמכים הרפואיים שהוצגו שונה באופן מהותי מהנטען בהודעת הערעור", ובאשר לאישור מחלה מרופאת המשפחה אותו הציג המבקש, ואשר התייחס ליום הדין ויומיים אחריו, נטען בו כי סובל מ"חולשה כללית", וכי הבחנה זו אינה מצדיקה חזרה מהסדר הטיעון.

בסיכומו של דבר נקבע, כי מצבו הנפשי של המבקש אינו משפיע על יכולתו "לכלכל את עניינו", וכי הגשת הערעור נובעת משינוי בדיעבד בעמדתו לגבי הסדר הטיעון שהסכים לו.

משכך, נדחה ערעורו.

הבקשה למתן רשות ערעור

6. בבקשתו זו, המוגשת באמצעות בא-כוחו, חוזר המבקש וטוען באשר לנסיבות ה"חריגות והמיוחדות", כלשונו, של המקרה, המצדיקות לשיטתו מתן רשות ערעור בעניינו. עוד נטען כי המבקש, שלא היה מיוצג בערכאות קמא, הודה בעבירה מבלי לדעת כי ניתן להעלות טענות בפני בית משפט השלום נגד אמינות המכשיר למדידת מהירות ונגד אופן הפעלתו.

7. דין הבקשה להידחות.

8. הלכה היא כי אין נעתרים לרשות ערעור ב"גלגול שלישי", אלא אם הבקשה מעוררת סוגיה עקרונית, בעלת חשיבות כללית – משפטית או ציבורית, או שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות המקרה (רע"פ 2685/18 פלוני נ' מדינת ישראל (10.4.2018)). המקרה שלפניי אינו נמנה עם אותם מקרים חריגים, ודי בכך כדי לדחות את הבקשה.

9. למעלה מן הדרוש, לא מצאתי מקום להתערב בהחלטתו של בית משפט קמא.

כפי שצוין בפרוטוקול הדיון שנערך בפני בית משפט השלום, המבקש הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון שאומץ במלואו על ידי בית משפט השלום. משכך, אין מקום עוד להידרש לטענות "טכניות" העוסקות באמינות תוצאות הבדיקה שהובילה מלכתחילה להגשת כתב האישום נגדו.

כמו כן, לא התרשמתי כי ה"נסיבות החריגות" של המקרה עולות עד כדי הצדקת מתן רשות ערעור, מה גם שבסופו של דבר העונש, לו הסכים המבקש במסגרת הסדר הטיעון, הוא סביר והולם, ואינו חורג ממדיניות הענישה הנהוגה בנסיבות העניין.

10. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י' באב התשע"ח (22.7.2018).

ש ו פ ט